

„Dumnezeu dragoste este” 1 Ioan 4:8

Conține CD

iunie

FAMILIA ORTODOXĂ

POVEȘTEA MAMEI ȘI A FETEI CARE
„COLINDĂ CUVINTE CĂTRE TATA”

„Am învățat să zâmbesc printre lacrimi”

MINUNE DIN ZILELE NOASTRE A SFÂNTULUI AGAPIȚ
DOCTORUL FĂRĂ DE ARGINTI DE LA LAVRA PECERSKA
„Nu aveam nici o șansă – decât Dumnezeu”

scrisoare de început | pag. 1

Părintele Moise Aghioritul:
„Un creștin adevărat trebuie
să fie o lumină nestinsă”

editorial | pag. 3

Confiscarea copilăriei,
de Sergiu Ciocârlan

prăznuiri | pag. 7

Părintele Moise Aghioritul,
de Mircea Stanciu

miresele lui Hristos | pag. 13

„O mare dragoste pentru toți...” (II),
de Tatiana Petrache

școala părinților | pag. 19

Părintele minimalist
sau revenirea la bunul simț (II),
de Psih. Irina Petrea

pag. 25

Detoxificarea digitală (III),
de Lect. univ. dr. Andrei Drăgulescu

cauzele bolilor | pag. 29

Efortul fizic ca medicament (I),
de Asist. univ. dr. Veronica Grădinariu
și Virgiliu Gheorghe

cu noi este Dumnezeu | pag. 33

„Am învățat să zâmbesc printre lacrimi”

pag. 40 | cuvântul duhovnicului

Preasfințitul Macarie al Europei de Nord:
„Să avem inimă de copil!”

pag. 46 | mărturii

Am dreptul de-a fi ultimul înger
între adolescenții grăbiți!

pag. 48 | al optulea veac

Monahul Moise Aghioritul:
„Televizorul a devenit «dumnezeul» nostru”

pag. 54 | mărturii

Ofrandă

pag. 57 | minuni

O minune din zilele noastre a Sfântului Agapit
„Nu aveam nici o șansă – decât Dumnezeu”

pag. 62 | convertiri

Maica Thavoria din Uganda:
„După Botez, am trăit în Lumină”

pag. 69 | cuvinte vii

„Stele pentru leagăn” – tandrețea tatăcului-poet,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 74 | pentru viață

„Rugile noastre nu au fost suficient de fierbinți...”

pag. 77 | actualități

pag. 79 | concursuri

PĂRINTELE MOISE AGHIORITUL

† 1 Iunie 2014

„Un creștin adevărat trebuie să fie o lumină nestinsă”

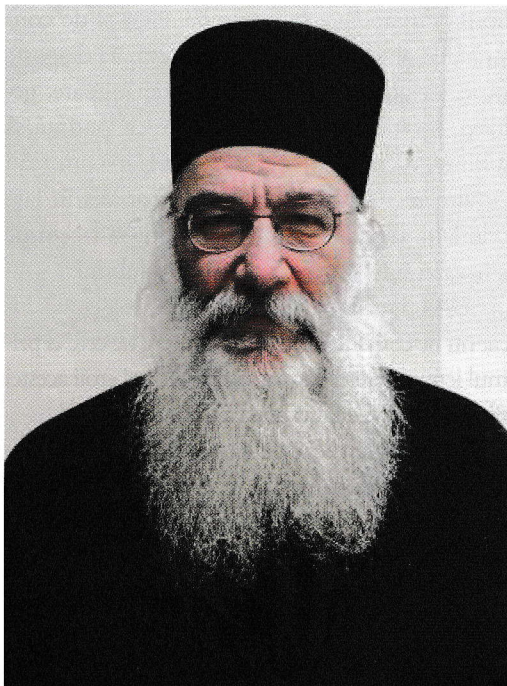
Nu este îngăduit ca cel ce luptă împotriva patimilor să fie nervos, posomorât, neliniștit, temător, ticăloșit, amărât, dezbinat întru sine. Când din nevoia duhovnicească lipsește optimismul, nădejdea și bucuria cea adevărată, negreșit ceva nu merge bine. Sentimentul propriei păcătoșenii îmi dă străpungerea inimii, nu frică și tulburare. Cel ce se pocăiește, acela iubește, arde în inima lui din pricina acestei iubiri și caută să recâștige timpul pe care l-a pierdut în păcate.

Să nu deznădăduim ușor, să nu ne dăm bătuți și să nu ne temem atât de mult! Niciodată să nu ne plititim s-o luăm de la capăt, niciodată să nu oboșim să reîncepem lupta cea bună! Acel „de șaptezeci de ori câte șapte” a fost spus și pentru noi. Înseamnă „de nenumărate ori”, deci nu trebuie să ne dăm bătuți! Diavolul vrea să ne prindă în cursă prin deznădejde și să ne omoare. Se pleacă la urechea ta și spune: „Nenorocitul, de vreme ce de-atâtea ori n-ai reușit, crezi că vei izbândi acum? Hai, renunță, amărătule!”. Dar Dumnezeu vede lupta noastră dusă cu răbdare și sigur ne va ajuta.

CULTIVAREA INIMII

Viața nu-i o joacă. Nu putem să ne batem joc neîncetat de inima noastră, s-o lășăm neluminată și nemăgăiată. Inima noastră e vie atâta timp cât iubește, iar nu cât bate. Cultivarea inimii nu înseamnă trândăvie, inactivitate, însingurare și tăcere. Dimpotrivă: cineva poate să acționeze creator, să sape înlăuntrul său și să-i salute pe toți pe care-i întâlnește. Un creștin adevărat trebuie să fie o lumină nestinsă.

Mintea primește un gând și poate să-l accepte cu ușurință. Inima este însă un organ mai dificil

„Să nu deznădăduim, să nu ne dăm bătuți, să nu ne temem!” (Părintele Moise Aghioritul)

și de obicei se opune, de aceea este și atât de greu de cultivat. Numai rugăciunea fierbinte și dumezeiescul har pot duce cu adevărat la cultivarea inimii. Dar noi prea ușor oboșim la rugăciune. Uneori oboșim chiar înainte de-a ne osteni. Suntem dinainte predispuși să eșuăm. Exagerez cumva?

Pentru cultivarea inimii e neapărată nevoie de osteneală și durere. Răbdarea va declanșa în inimă un „declic”. Gheața va începe să se topească, iar apele ei ne vor uda grădina. Se va deschide fereastra, ca să intre aerul, soarele, lumina, care sunt de folos cultivării noastre.

**„OMUL E LIBER CU DESĂVÂRȘIRE
 SĂ SE ÎMBETE CU CE VREA”**

Vorbim de cei pe care-i iubim, dar noi nu-i iubim așa cum sunt. Vrem să-i facem după cum credem noi de cuviință că ar trebui să fie. O, dar dragostea asta e nenorocire, nu fericire! Dragostea asta e bolnavă, nemilostivă – o dragoste din interres, vrednică de plâns. E un chin ce nu te eliberează – te muncește și nu te odihnește. O iubire lipsită de răbdare, plină de pretenții și de constrângeri obosește. Ce păcat... Adevărata dragoste nu e niciodată împovăratore, stăpânitoare, geloasă, lipsită de bucurie. Nu este cu puțință să iubim pe cineva și neîncetat să-l apăsăm, să-l cicălim mereu și să-l corectăm, mai ales în fața celorlalți. Gândiți-vă cât de absurd: să facem pe cineva să sufere tocmai pentru că-l iubim!

Uneori mândria noastră este atât de ascunsă, încât nu ne convine când celălalt vine și ne cere el primul iertare. Vrem cumva să fim tot noi eroii acestei sfinte lucrări! Ce taină abisală e inima omului!

Ca să vedem cât de curată este inima noastră, haideți s-o punem la încercare. Dacă ne trec pe dinainte faptele și locurile păcatelor, ce vom face? Dacă înclinăm spre ele, stăm de vorbă cu ele și le examinăm cu atenție, atunci să știți că ceva nu merge bine. Dacă le alungăm, ne scârbim de ele și le urâm, atunci în mod sigur ne-am pocăit cu sinceritate. Altminteri vom socoti că suntem bine – dar ne batjocorim și pe noi înșine, și pe Dumnezeu.

Cu ani în urmă, un monah mi-a spus: „Îmi simt întreaga viață ca pe un pumn în stomacul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu o răsfață și o mângâie...”. Își ura toată fapta potrivnică lui Dumnezeu din viața lui. Îi părea rău pentru timpul pe care l-a pierdut fără nici o noimă ici și colo. De amânările deșarte, de tristețile fără rost, de pierderea curăției și a simplității. Se simțea nevrednic să fie iubit, să fie cinstit și nedemn de luat în seamă. „De-ar ști oamenii cine sunt în realitate”, zicea el, „toți s-ar scârbi de mine”.

Astăzi nu mai sunt prigoane ca să mucenicim pentru Hristos. Și totuși putem să mucenicim în fiecare zi, în felurite chipuri. Prilejurile sunt multe și provocările diferite. O mucenicie este să rabzi greutățile aproapelui, durerile bolii, ale văduviei, ale vieții de orfan, ale respingerii. O mucenicie este să se tăgăduiască cineva pe sine, să lepede de bună-voie bogăția necinstită, desfătările lumești, măririle pe care i le aduce lumea și tot ce-l satisface trupește.

Voia noastră, încăpățânarea noastră, patima noastră, păcatul sunt o beție mai rea decât cel mai tare vin. Mă las fără de grijă în voia acestor beții, dar mă retrag când vine vorba de descoperirea Duhului Sfânt în viața mea. Dacă nu ne îmbătăm de Mângâietorul, ne vom îmbăta în chip nemângâiat de diavolul și de felurile lui meșteșugiri. Omul e liber cu desăvârșire să se îmbete cu ce vrea.

Și nu are importanță dacă am păcătuit, ci dacă nu ne-am pocăit. Tot ce-a fost, a fost. Oricum am fi, să nu rămânem să ne plângem soarta ca niște bocitoare. Să nu spunem că nu putem să ne îndreptăm, că pentru noi nu mai există mântuire. Aceasta e o hulă iscată de demon. Să recunoaștem sincer că am păcătuit cumplit, că ne-am neglijat pajiștea inimii, ocupați fiind cu ogoarele străine.

Și acum, ce să facem? Să deznădăjduim? Asta vrea diavolul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu! Păcatul a fost săvârșit și căderea completă. Rușinea, orgoliul rănit, egoismul nostru să se risipească! Domnul continuă să ne iubească chiar și așa. ■

*Din Monahul Moise Aghioritul,
 „Omorârea patimilor”, Ed. Evanghelismos, 2015*

Traducere de Laura Enache

Grupaj realizat de Mircea Stanciu

Confiscarea copilăriei

România traversează astăzi una dintre cele mai dificile perioade din întreaga sa existență istorică. A mai trecut și prin alte perioade grele, desigur, dar acum e cu totul altceva. Spun asta fiindcă ne aflăm în plin război nevăzut și nu abordăm situația potrivit gravității sale. Un experiment fără precedent se face cu participarea noastră, a tuturor. Ținta o reprezintă copiii noștri.

Însăși starea de moleșală istorică nu-i în-tâmplătoare. E un simptom al patologiei induse subtil. Acesta e punctul de la care trebuie să ne începem investigația. Și ar trebui să interogăm toate impresiile care revin frecvent înlăuntrul nostru, deoarece ele pot descrie boala ce s-a încuibat în noi și ne vlăguiește. Una dintre impresiile patologice care ne colonizează gândul uluitor de rapid este că totul în jur se prăbușește și după noi nu mai vin

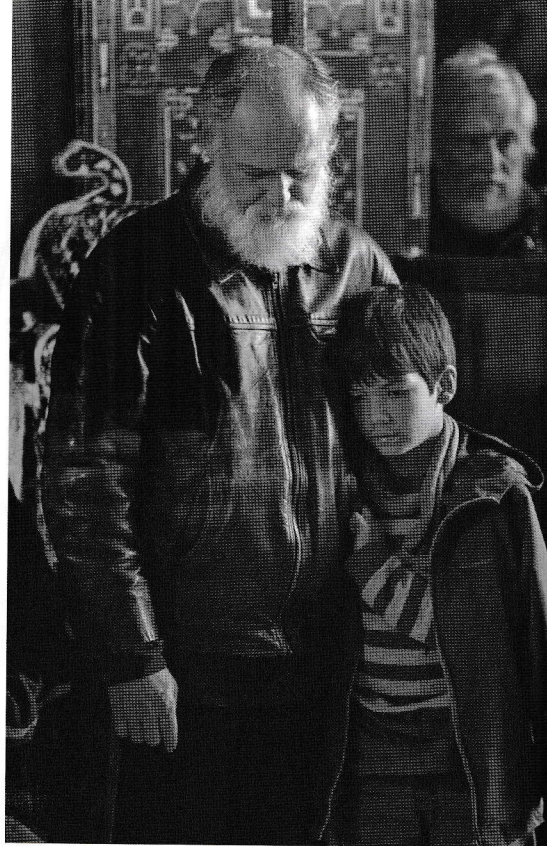
generații capabile să ridice România din marasmul actual. Sunt generații nevolnice, pe care le observăm prin școli, prin metrou, prin tramvaie și autobuze, pe stradă... Reprezintă ele viitorul României? De cele mai multe ori ne îndoim. De fapt, nici nu mai credem în-deajuns într-un viitor al României. Suntem aproape convinși că nu se mai poate face nimic, că nu mai putem ieși din starea deplorabilă în care am ajuns. Ne mișcăm din inerție într-un prezent alienat chiar de propriile noastre incertitudini și îndoieli.

Iar atunci când deziluziile noastre reclamă vinovați, mai degrabă ne vin în minte răspunsuri politice. Ori că România are dușmani, forțe oculte ale lumii care caută s-o colonizeze și să-i achiziționeze resursele la preț de baloți de paie, ori că suntem conduși de

servicii secrete israeliene, ori tinerii noștri nu-s în stare decât să stea cu ochii în ecran. Dar cum ar trebui să privim situația tristă în care ne aflăm? Există și altă perspectivă în afara eternelor cărți și lamentații politice? Desigur. Dar nu-i deloc comod să pornim în căutarea ei.

ÎNTRU IDOLATRIZARE ȘI DEMITOLOGIZARE

Copiii noștri au nevoie de noi. Iar noi nu suntem lângă ei atunci când au nevoie. Copiii noștri ne sunt confiscați, furați, otrăviți, vânduți pe doi bani, lăsați să se descurce într-o junglă din care doar Dumnezeu îi mai poate salva. Experimentul care se face cu ei e prodigios. Începe mai înainte de nașterea lor. Scopul e evident: trebuie să se nască generații tarate, și să crească generații tarate. Participăm toți. Suntem vinovați toți de toate. Spunem că-i iubim pe copii cu nevinovăția lor, dar tranzacționăm această inocență la kilogram. Ne-am pregătit cu adevărat să devenim părinți ai unor generații responsabile, ai unor oameni care să dea sens în continuare viețuirii noastre istorice și în duh pe acest pământ românesc? Sau am îngrămadit pe spatele lor poveri imposibil de dus, și acum îi culpabilizăm nebunește? Ne-am implicat cu toată ființa în educația lor, răspunzând în fiecare zi la întrebările lor naive sau adânci, dându-le motiv să crească din acest dialog atât de necesar? Sau am considerat că răspunsurile trebuie să vină de la sine, că le pot găsi la școală, pe stradă, în parc?... Abandonul acesta, să ne gândim bine, este o *tranzacție*. Întotdeauna, profesioniștii în materie de tranzacție profită de abandonul nostru. Și nu doar de abandon, ci și de ezitări, enervări, răbufniri, îndoieli și absențe nemo-tivate din viața copiilor noștri. Toate acestea reprezintă o rampă de lansare a tranzacției. Dar ce vindem fără să înțelegem? Ce cesionăm pe o perioadă nedeterminată? Copilăria

lor. Visurile frumoase de copil pe care se poate clădi atât de lesne și atât de eficient.

Frumusețea launtrică a copilului constă în nevinovăție și în dobândirea pozițiilor fundamentale în virtutea cărora poate trăi cu demnitate. Toate acestea se transmit. Dacă el nu e înzestrat cu ele prin naștere, prin creștere, prin instruire, atunci devine un paralytic, o făptură incapabilă să distingă între bine și rău, între frumos și urât. Tot efortul nostru de părinți trebuie concentrat în formarea copilului, care să devină „aluatul cel bun” din care dospește toată frământătura. E o *datorie* încredințată nouă de Domnul, nu o treabă gospodărească oarecare. Dar pentru asta ar fi necesar ca noi să nu fi renunțat la copilăria noastră, să fi păstrat cu scumpătate în inimile noastre nevinovăția, pe care s-o lucrăm zilnic. Pentru a fi deplin implicați în făurirea viitorului României, ar fi trebuit ca noi să avem deja însușite acele poziții fundamentale, nu să le așteptăm în mod nejustificat de la copiii noștri.